



Виждате ли въ двора на Драгойчови едно момче съ издути джебове? Туй е Драгойчо. Като го гледате, може да си помислите, че е напълнилъ джебоветъ си съ лещници и орѣхи. Не, Драгойчо е натъпкалъ джебоветъ си съ камъни и дебне нѣщо, чака каква нова беля да направи. •

Ето бѣлиятъ пѣтелъ кацна на стобора, разпери криле и сладко-сладко изкукурига. Па се огледа да види, кой ще го похвали, че е такъвъ пѣвецъ. Но вмѣсто похвала, единъ камъкъ, излетѣлъ отъ Драгойчовата ржка, го тупна тъй силно по гърба, сякашъ ястребъ скочи отгоре му. Изкрѣка пѣтлю и отъ страхъ се заврѣ между краката на магарето. А то, клетото, бѣше задрѣмало и тъй се изплаши на сънъ, че като лудо се втурна

изъ двора и събори тенекията съ варѣта, съ която дѣдото щѣше да измаже кжщичката да стане бѣла. Хвана се дѣдо за главата.

— Бре Драгойчо, какво пакъ направи! Нѣма ли да мирясащъ ти!

— Ехъ, дѣдо, — обади се Драгойчо, — магарето събори тенекетото, а ти на менъ пакъ се карашъ! Защо вие, старитѣ хора, сте толкова лоши, дѣдо?

— Кой е лошъ? — викна дѣдо сърдито. — Азъ ли? Дето те храня и гледамъ, и всичко ти купувамъ?

— И ти, и всички стари хора. Цѣлъ день викате подиръ менъ. Драгойчо, не се качвай на сливата, ще си скжсашъ новитѣ дрехи, Драгойчо не си играй съ огъня, ще запалишъ кжщата, Драгойчо, не хвърляй камъни, ще счупишъ прозореца или ще ударишъ нѣкого,